

at beholde en Magt, den hidtil har haft, og lovpriste Justitsministeren, fordi han nu gør Forsøg paa at bryde denne Klikes Magt. Jeg skal Punkt for Punkt dokumentere, hvad denne Sag drejer sig om, men forinden vil jeg sige et Par Ord til den højtærede Justitsminister. Jeg tillod mig før at afbryde Ministeren og sige, at den Fremstilling, han gav, var ikke i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Det er højst uheldigt, naar Justitsministeren, som kender disse Forhold ud og ind, ikke engang med Hensyn til Dr. Muus kan give et rigtigt Referat. Ministeren fremhævede, hvad Dr. Muus vidste om Dr. Langhoff, dengang han indstillede ham til Embedet i Holstebro, og der sagde Ministeren, at Dr. Muus vidste, at Langhoff havde soldet en hel Nat igennem til den næste Dag Kl. 4. Jeg tillod mig at sige, at det vidste Dr. Muus ikke en Smule om. Det faktiske Forhold er, at Dr. Muus ikke anede noget som helst om dette, før Forhørene vare afholdte. (Justitsministeren: Jo, vel vidste han det!) Det kan den højtærede Minister dokumentere bagefter. Det anede Dr. Muus intet som helst om. Det, som Dr. Muus vidste om Dr. Langhoff, var, at der forelaa en Klage fra Rosenørn-Lehn, og at jeg havde sagt i Sundhedsstyrelsen, at der i Saksøbing Byraad havde været Tale om, at Langhoff havde vist sig i støjende Selskab en Søndag Formiddag. Det var det, Dr. Muus vidste om det Forhold, andet vidste han ikke. Det har jeg i øvrigt engang før dokumenteret Punkt for Punkt saaledes, at Justitsministeren ikke har kunnet rokke en Tøddel af, hvad jeg sagde om, hvad Dr. Muus vidste eller ikke vidste, saa det skal jeg ikke komme ind paa her.

Saa kom Justitsministeren ind paa at omtale, at Sundhedsstyrelsen havde gjort en Indstilling om Dr. Langhoff, hvori de havde skrevet, at de nærede Betænkelighed ved at indstille Dr. Langhoff til Afsked, og saa spurgte han det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), om denne maaske ikke, hvis han havde været Justitsminister, vilde have indstillet Langhoff til Afsked. Jeg er højst tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem fra Ringsted ogsaa vilde have indstillet Langhoff til Afsked. Sundhedsstyrelsen skrev i deres Indstilling, at de nærede Betænkelighed ved at indstille Langhoff til Afsked, de henstillede altsaa ganske til den højtærede Justitsminister, hvad han vilde gøre i dette Tilfælde. Og hvorfor gjorde de det? De gjorde det, fordi der i denne Sag var et andet Moment, et Moment, som krævede en rent juridisk

Bedømmelse, som jeg ikke skal komme ind paa her (Afbrydelse af *Justitsministeren*, P. Th. Nielsen m. fl.). Jeg vil bede den ærede Formand sørge for, at jeg ikke bliver afbrudt, da jeg ikke maatte afbryde før.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Ja, Afbrydelser af Taleren maa ikke finde Sted.

Rørdam: Jeg kan udmærket godt taale Afbrydelse, men hvis det ærede Medlem fra Horsens (P. Th. Nielsen) vil tie stille, medens jeg taler, kan jeg bedre faa sagt, hvad jeg vil.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Den ærede Taler maa heller ikke direkte i Samtaleform henvende sig til Medlemmerne.

Rørdam: Jeg skal dernæst gaa over til at omtale nogle andre Punkter i denne Sag, som jeg mener har den største Interesse. Den 27. November 1911 var der tre Mænd, der afgav en Erklæring i denne Sag. Det var tre Mænd, som hver især i Kraft af den Stilling, de indtog i Samfundet, betyder overordentlig meget, hvis Retssindighed og hvis Hæderlighed er almindelig anerkendt, og hvis Evne til at sætte sig ind i og bedømme en Sag selv den højtærede Justitsminister neppe vil drage i Tvivl. Disse tre Mænd vare Dr. med. Overlæge Vermehren, Professor ved Universitetet, Dr. med. Knud Faber og Højesteretsadvokat S. Nellemann. Disse 3 Mænd havde gjort det store Arbejde at studere denne Sags Aktstykker igennem fra den ene Ende til den anden og endog sætte sig ind i alt, hvad der vedrørte denne Sag. Og efter at de havde gjort det, afgav de en Erklæring, som gik ud paa og sluttede med, „at naar Justitsministeren paa utvetydig Maade har sigtet Doktor Muus for med Willie at have fortiet de omhandlede Forhold, da er dette en grov Beskyldning, for hvis Rigtighed der, som vi mene ovenfor at have vist, ikke foreligger det allermindste Bevis. Derfor har Doktor Muus Krav paa Satisfaktion, og derfor har Sagen Interesse, ikke blot for alle Embedslæger, men for hele den danske Embedsstand“. Se, saaledes saa 3 ganske uheldede Mænd paa denne Sag. Men Doktor Muus har ingen Satisfaktion faaet af den højtærede Justitsminister. Jeg mener, at naar et saadant Aktstykke er fremkommet, vilde enhver hæderlig Mand have anset det for sin Pligt at tage denne Sag op til fornyet Overvejelse og grundig Under søgelse for at se, om han dog ikke havde